

Femme fatale-isch

MISHA BELL

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2022 Misha Bell
www.mishabell.com/nl/

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.
www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs
www.najlaqamberdesigns.com

Fotografie: Wander Aguiar
www.wanderbookclub.com

Vertaling: Missy Veerhuis

ISBN: 978-1-63142-768-8
Print ISBN: 9789464651461

HOOFDSTUK

Een

IK STEEK MIJN VINGER IN HET SILICONEN POEPGAT VAN BILL.

“Wat doe je in godsnaam?” roept Fabio geschrokken fluisterend uit. “Dat is prikken. Je moet zachtaardig zijn. Liefdevol.”

Grommend van frustratie trek ik mijn hand terug.

Het poepgaatje van Bill maakt een gulzig slurpend geluid.

“Zie je?” zeg ik. “Hij mist mijn vinger. Zo erg kan het niet zijn geweest.”

“Luister, Blue.” Fabio knijpt zijn amberkleurige ogen tot spleetjes. “Wil je mijn hulp of niet?”

“Goed dan.” Ik smeer mijn vinger in en onderzoek mijn doelwit nog een keer. Bill is een siliconen torso zonder hoofd met buikspieren, een kont en een harde lul — of is het een dildo? — die uitsteekt, althans meestal. Op dit moment zit het arme ding tussen de buik van Bill en mijn bank geplet.

“Wat als je doet alsof het je poes is?” Fabio’s neus rimpelt van afkeer. “Ik weet zeker dat je *daar* niet als op de knop van een lift op moet drukken.”

“Ik wrijf meestal over mijn clitoris als ik masturbeer,” mompel ik terwijl ik meer glijmiddel aan mijn vinger toevoeg. “Of ik gebruik een vibrator.”

Fabio maakt een kokhalzend geluid. “Je betaalt me niet genoeg om naar dat soort shit te luisteren.”

Met een zucht cirkel ik een paar keer verleidelijk met mijn vinger om de opening van Bill en ga dan langzaam met alleen het topje van mijn wijsvinger naar binnen.

Fabio knikt, dus ik steek de vinger er dieper in en stop wanneer de eerste knokkel erin zit.

“Veel beter,” zegt hij. “Richt nu tussen zijn navel en pik.”

Ik krimp ineen. Ik haat het woord “pik” - en al het andere dat met vogels te maken heeft, dus ook hoe ze eten. Toch doe ik wat hij zegt.

Fabio schudt dramatisch zijn hoofd. “Niet je vinger buigen. Dit is geen kom-hier situatie.”

Ik trek mijn vinger eruit en begin opnieuw.

Mijn vinger gaat er deze keer recht in.

“Huh,” zeg ik als ik er met twee knokkels in zit. “Er zit daar iets. Voelt als een walnoot.”

Fabio gnuift. “Dat *is* een walnoot, domkop. Ik heb die daar voor educatieve doeleinden ingeschoven. De prostaat - of P-spot - is ongeveer waar je nu bent, maar de echte voelt zachter en gladder aan. Nu je hem hebt gevonden, masseer je het zachtjes.”

Terwijl ik van de walnoot van Bill geniet, schudt Fabio

met de pop om te simuleren hoe een echte man zou reageren. Dan begint hij Bill ook een stem te geven, waarbij hij al zijn acteervermogen voor pornosterren gebruikt.

“Bill” kreunt en kreunt totdat hij, zoals Fabio het zegt, “een P-gasme heeft waar niks tegenop kan.”

Ik haal mijn vinger er weer uit. Ik heb gemengde gevoelens over mijn prestatie.

Fabio pakt mijn kin vast en tilt mijn gezicht op. “Laat me je tong zien.”

Met het gevoel alsof ik vijf ben, steek ik mijn tong helemaal uit.

Hij schudt afkeurend zijn hoofd. “Niet lang genoeg.”

Ik trek mijn tong terug. “Lang genoeg voor wat?”

“Om bij de walnoot te komen, natuurlijk.” Hij zucht theatraal. “Ik zal het moeten doen met wat ik heb.”

Ugh. Mag ik hem slaan? “Zullen we aan zijn penis werken?”

Met nog een zucht draait hij Bill om. “Heb je die zuigtabletten genomen, zoals ik je had gezegd?”

Niet voor het eerst heb ik twijfels over mijn instructeur. Het doel van deze training is simpel: ik wil spion worden, wat inhoudt dat ik vaardigheden als verleidster/femme fatale op moet doen. Denk aan het personage van Keri Russell in *The Americans*. Volgens haar achtergrondverhaal in die show was ze naar een enge spionageschool geweest die haar verleiding had geleerd. Dergelijke scholen komen in films over Russische spionnen zelfs veel voor - de nieuwste was in *Anna* te zien. Helaas zijn deze scholen in het echte leven

moeilijker te vinden. Dus ik dacht dat ik in plaats daarvan een professional in zou moeten huren, maar de prostituee die ik om hulp had gevraagd, had geweigerd. Hetzelfde geldt voor de vrouwelijke pornosterren die ik op social media had benaderd. Als laatste redmiddel had ik me tot Fabio gewent, een jeugdvriend die nu een mannelijke pornoster is. Omdat hij in de homoporno zit, beweert hij dat hij een man beter kan behagen dan welke vrouw dan ook.

“Ja, ik heb op de zuigtabletten gezogen,” zeg ik. “Mijn keel is gevoelloos en ik voel mijn tong nog nauwelijks.”

“Geweldig. Neem nu die hele piemel in je keel.” Fabio wijst naar Bill.

Bezorgd kijk ik naar het formaat van Bill. “Weet je het zeker? Zouden de zuigtabletten de penis niet gevoelloos maken? Als Bill echt zou zijn, bedoel ik.”

Hij trekt een wenkbrauw op. “Bill?”

Ik haal mijn schouders op. “Ik dacht dat als ik een relatie met hem heb, hij niet anoniem zou moeten zijn.”

Fabio klopt op mijn schouder. “De zuigtabletten zijn er alleen om je wat vertrouwen te geven. Als je eenmaal ziet dat het past, dan ben je meer ontspannen voor het echte werk en dan hoeft je niet verdoofd te worden. Maak je geen zorgen. Ik zal je een goede ademhaling leren en zo. Je zult binnen de kortste keren een pro zijn.”

“Oké.” Ik doe mijn sexy pruik af en leg hem op de bank. Voordat Fabio iets zegt, verzeker ik hem dat ik hem tijdens een echte ontmoeting op zal houden.

Nu ik comfortabel zit, leun ik voorover en neem Bill zo ver als ik kan in mijn mond.

Mijn lippen raken de siliconenbasis. Wauw. Dit is dieper dan ik in staat was om een van mijn exen in mijn mond te nemen - en zij waren niet zo groot. Mijn kokhalsreflex is gevoelig. Meestal geeft zelfs een tandenborstel me problemen als ik hem gebruik om mijn tong schoon te maken. Maar dankzij de verdoving is de siliconen dildo helemaal naar binnen gegaan.

Dat is interessant. Kunnen zuigtabletten ook helpen om waterboarding te weerstaan? Als ik een spion wil worden, dan moet ik leren om martelingen te weerstaan voor het geval ik gevangengenomen word. Natuurlijk is waterboarding niet mijn grootste zorg. Als de vijand toegang tot een eend heeft - of welke vogel dan ook - dan zal ik alle staatsgeheimen vrijgeven om het gevederde monster bij me weg te houden.

Ja, oké. Misschien had de CIA een goede reden om mijn kandidatuur af te wijzen. Aan de andere kant, in *Homeland* — nog een van mijn favoriete programma's — hadden ze Claire Danes met al *haar* problemen bij de CIA laten blijven. Wat me eraan herinnert: ik moet oefenen om mijn kin op commando te laten trillen.

Fabio tikt op mijn schouder. "Dat is genoeg."

Ik laat los en slik een overvloed aan speeksel in. "Dat was niet zo erg. Moet ik het nog een keer doen?"

Hij schudt zijn hoofd. "Ik denk dat je een motivatieboost nodig hebt."

Ik weet waar hij het over heeft, dus ik pak mijn telefoon.

"Ja." Hij wrijft als een schurk uit de vroege Bond-films in zijn handen. "Laat me de foto nog eens zien."

Ik haal de afbeelding van codenaam Hottie McSpion tevoorschijn.

Een undercover FBI-agent had deze foto genomen omdat hij achter een van de mannen aan zat, maar die is niet mijn doelwit. Nee. Iedereen denkt dat Hottie McSpion gewoon een willekeurig iemand is, maar *ik* geloof dat hij een Russische agent is.

Fabio fluit. "Zo veel premium mannenvlees."

Dat is waar. Op de afbeelding zit een groep buitengewoon heerlijk uitziende mannen rond een tafel in een *banja* in Russische stijl - een hybride tussen een stoombad en een sauna. De mannen hebben alleen een handdoek om en, in het geval van Hottie McSpion, een niet -reflecterende pilotenzonnebril die een soort anticondenscoating moet hebben. Met de zweetparels op ieders glinsterende spieren, zien ze eruit als een natte droom die tot leven komt.

"Ze spelen poker," zeg ik. "Daarom heb ik pokerlessen gevolgd."

"Ja, dat dacht ik al, aangezien de foto Hete Pokerclub heet." Fabio spreekt de laatste twee woorden opgewonden uit. "Je realiseert je dat dat als de titel van een van mijn films klinkt?"

Ik haal mijn schouders op. "Een FBI-agent heeft deze afbeelding zo genoemd, niet ik. Ze zaten achter een andere man aan die in die kamer aanwezig was en ik heb als onderdeel van de samenwerking tussen de agentschappen meegeholpen."

Fabio tikt op het scherm om op Hottie McSpion in te zoomen. "En hij is degene die je zoekt?"

Knikkend neem ik het beeld nog een keer in me op. Hottie McSpion heeft de hardste spieren van dit toch al indrukwekkende stel en de sterkste kaak. Zijn gebeeldhouwde mannelijke trekken zijn vaag Slavisch, een feit dat me eerst wantrouwend naar hem maakte. Zijn haar is donkerblond en zo gezond als het haar in een reclame voor shampoo. Zelfs mijn pruiken zijn niet zo mooi.

Als ik zou horen dat deze man het resultaat was van Sovjet-genetici die hadden geprobeerd om het perfecte mannelijke exemplaar/supersoldaat/veldagent te creëren, dan zou het me niet verbazen. Het zou me ook niet verbazen als ik erachter zou komen dat hij de inspiratie voor het Russische equivalent van een Ken-pop was (Ivan A. Pieceof?). Zelfs als ik niet zou denken dat hij een spion was, dan zou ik dat pokerspel infiltreren om die stomme bril van hem af te rukken en zijn ogen te zien. Hoewel ik me ze voorstel als-

“Je kwijlt,” zegt Fabio. “Niet dat ik het je kwalijk kan nemen.”

Ik was bijna in het verraderlijke speeksel gestikt. “Nee, dat doe ik niet.”

“Ja, natuurlijk. Zeg eens eerlijk, ga je achter hem aan omdat hij misschien een spion is of omdat je met hem wilt trouwen?”

“De eerste optie.” Ik verberg mijn telefoon. “Spion of niet, trouwen is voor mij uitgesloten. Mijn huidige houding ten opzichte van daten deelt een acroniem met de naam van het bureau waarvoor ik werk: Zonder Verplichtingen. Maar daar gaat het hier niet om. Als ik in

mijn eentje een spion ontmasker, dan zal de CIA dit zeker opmerken en hun afwijzing van mijn kandidatuur heroverwegen. En zelfs als ze me niet aannemen, dan heb ik Amerika veiliger gemaakt. Russische spionnen behoren nog steeds tot de grootste bedreigingen voor onze nationale veiligheid.”

“Natuurlijk, zeker,” zegt Fabio. “En dat hij een kanjer is heeft niets te maken met het feit dat jij je specifiek op hem concentreert.”

Ik frons. “Dat hij een kanjer is, is de reden waarom hij de perfecte agent is. Denk aan James Bond. Denk aan Tom Cruise in *Mission Impossible*. Denk aan-”

Fabio steekt zijn handen op alsof ik dreig om hem neer te schieten. “De dame protesteert te veel, denk ik.”

Ik gebaar naar de siliconen fallus. “Moet ik het nog een keer doen? Ik denk dat de verdoving is uitgewerkt.”

Om een onbekende reden voel ik me super gemotiveerd om iemand te deepthroaten.

Fabio pakt zijn telefoon. “Tuurlijk. Ga jij daaraan werken, maar ik moet gaan. Mijn Grindr-date wacht op me.”

Hij laat me een foto van een pik zien.

“Kerel,” zeg ik. “Krijg je op je werk niet genoeg actie?”

Fabio tikt speels tegen de erectie van Bill en het zwaait als een ondeugnende pendel heen en weer. “Dit is waarom ik de hemel dank dat ik me tot mannen aangetrokken voel. Hun seksuele driften zijn zoveel sterker.”

“Dat is seksistisch. Alleen omdat vrouwen niet alles wat beweegt willen berijden, wil nog niet zeggen dat we een zwakke geslachtsdrift hebben.”

Hij tikt weer tegen de mannelijkheid van Bill - of is het zijn dummieheid? "Als je pik en poepgat niet altijd pijn doen, dan ontbreekt je zin in seks. Meer is het niet."

Ik krimp weer ineen. Wat heeft het gepik van vogels - moordmachines die ze zijn - met penissen gemeen? Waarom zou je het mannelijke orgaan niet een python, een braadworst of een honingdipper noemen? Elk van deze zou meer geschikt zijn.

Fabio grijnst en tikt nog een keer tegen het betreffende aanhangsel. "Sorry dat ik 'pik' zei. Ik ben zo een-"

Voordat hij zijn zin af kan maken, komt er een waas van vacht langs. Een gigantische kat landt op de buikspieren van Bill en hij slaat met vlijmscherpe klauwen tegen de pendelachtige fallus.

Met een kopstem schreeuwend, trekt Fabio zich terug van het toneel van de zich ontvouwende haatmisdaad.

De eigenaar van de klauwen is mijn kat, Machete, en blijkbaar is hij nog niet klaar want hij harkt zijn klauwen over wat er nog van de dummieheid van Bill over is.

"Dat is gewoon obscene." Fabio staat met gekruiste benen, alsof hij moet plassen. "Je zou met je kat naar een therapeut moeten gaan."

Alsof hij begrijpt wat mijn vriend zojuist heeft gezegd, werpt Machete hem een katachtige, haatdragende blik toe.

Zoals gewoonlijk kan ik me voorstellen wat Machete in een nachtmerrieachtige wereld waar katten zouden kunnen praten zou zeggen:

*Het siliconen mannetje kon niet aan Machete ontsnappen.
De zachtere, vlezige zal de volgende zijn.*

“Kom hier, schatje,” zeg ik en duik naar beneden om de kat te pakken.

Machete moet zich vandaag buitengewoon grootmoedig voelen, want hij laat me hem vasthouden en me mijn ogen behouden.

Fabio grinnikt en ik kijk hem vragend aan.

“Je kat probeerde Bill te vermoorden,” legt hij uit.

Machete blaast naar Fabio.

Machete is niet geamuseerd. Uma Thurman heeft veel talent, maar ze kan geen Machete spelen.

Ik grijns. “Hij moet je dat een pik hebben horen noemen.” Ik gebaar naar Bills rampspoed. “Mijn lieverd beschermt me tegen alles wat met vogels te maken heeft, dus ook voor hoe ze heten.” Ik aai Machete’s zijdeachtige vacht en wordt met diep gespin beloond. “Toen ik hem voor het eerst kreeg, doodde hij voor mij wat een ganzenkussen bleek te zijn.”

Fabio kijkt naar de deur. “Ik weet alleen dat hij eruitziet alsof hij voordat je hem adopteerde in veel illegale straatgevechten heeft gevochten. En er veel heeft verloren.”

Het is waar. Machete zag er zelfs nog slechter uit toen ik hem in het asiel had zien zitten. Het was ook de enige keer dat ik me kan herinneren dat ik hem op wat voor manier dan ook kwetsbaar heb gezien.

Onnodig te zeggen dat ik mijn werkbronnen heb gebruikt om zijn vorige eigenaren op te sporen en kort daarna zijn ze op mysterieuze wijze op een niet-vliegenlijst komen te staan... net voor ze op een grote vakantie zouden gaan.

Ik stop even met aaien en er wordt weer naar Fabio geblazen.

“Ik kan maar beter gaan,” zegt Fabio en hij deinst achteruit.

Ik volg hem. Er verschijnt een videogesprekvenster op een van mijn muurmonitoren. Ja, ik heb meerdere wandmonitoren. Mijn inrichting is thuis op alle films geïnspireerd waarin spionnen iemand vanuit een bewakingskamer bekijken.

Fabio vergeet het gevaar van de kat, stopt, en kijkt naar het scherm. Als mijn vriend er een van Machete’s soort was, dan zou zijn nieuwsgierigheid hem al lang geleden hebben gedood.

“Het is mijn videoconferentie met Gia en Clarice,” leg ik uit. “Je kunt gaan.”

Fabio tuit zijn lippen. “Wie is Clarice?”

“Mijn pokerlerares,” zeg ik. “Ga.”

Hij lijkt op het punt te staan om met zijn voet te stampen. “Maar ik wil Gia even gedag zeggen.”

“Goed dan.” Ik neem de oproep aan en zowel Gia als Clarice verschijnen op het scherm.

HOOFDSTUK

Twee

DE BLEKE VROUW DIE OP MORTICIA ADDAMS LIJKT, is mijn zus Gia — een van mijn twee zussen die geen deel uitmaken van mijn nest van identieke zeslingen.

Ja, ik heb vijf zussen die honderd procent van mijn DNA delen. Gia heeft ook een zus met wie ze honderd procent van haar DNA deelt, haar tweelingzus Holly.

Ik ben een beetje jaloers op de tweeling. Om te beginnen hebben ze minder identieke klonen van elkaar. Ze zijn ook naar onze grootmoeders vernoemd, terwijl mijn nest hippity-dippity-namen heeft gekregen die onze ouders tijdens een bijzonder uitgebreide LSD-trip moeten hebben bedacht.

Neem mijn naam: Blue Hyman. Het klinkt als iets wat je moet breken om een van die aliens in *Avatar* te ontmoagden. Maar aan de andere kant, hadden ze geen telepathische seks via hun enge paardenstaarten? Dezelfde paardenstaarten die ze trouwens bij dieren

gebruikten. Oh, en mijn naam is in mijn vak ook verschrikkelijk. Nadat ik iets op een paar computers had gedaan — waarvan de details geheim zijn — begonnen mijn collega's me BSoD te noemen, zoals in Blue Screen of Death.

Gia schraapt haar keel en ze kijkt van Fabio naar de beschadigde lul van Bill. Op haar gezicht is een van haar kenmerkende sluwe grijnzen te zien. "Kinky."

Fabio rolt met zijn ogen naar haar. "Smerig, zoals gewoonlijk."

Clarice zet haar piratenhoed goed. "Is dat je liefje?"

"Nee," zeggen Fabio en ik, terwijl Gia "Ja" zegt.

Ach, whatever. Het is geen belediging om aan te nemen dat ik iets met Fabio heb. Hij ziet er goed uit, net als het Italiaanse model waar zijn moeder genoeg naar verlangde om zijn naam aan haar zoon te geven. De naakte borst van deze Fabio zou in een roman uit het begin van de jaren negentig ook niet misstaan.

"Goed," zegt Gia. "Misschien is hij geen vriendje, maar Blue heeft hem in het verleden gepijpt."

"Ik heb hem niet gepijpt," zeg ik. "We speelden *laat me de jouwe zien, dan laat ik de mijne zien*. Dat was één keer."

"Ja. En dat was genoeg." Fabio trekt een grimas en ik moet weerstand bieden om Machete niet naar zijn gezicht te gooien.

"Oh ja," zegt Gia. "Was dat niet toen Fabio zich realiseerde dat hij beter af is als homo?"

Ik vernauw mijn ogen tot spleetjes naar haar. "Heb jij op de middelbare school niet beweerd dat je met hem naar bed was geweest?"

Er verschijnt een zeldzame uitdrukking op Gia's gezicht, een schuldige uitdrukking. "Het was een grapje." Ze kijkt Fabio recht aan. "Een persoonlijke grap."

Het was geen grap en dat weten we allemaal. Om de een of andere reden deed Gia haar uiterste best om iedereen te laten denken dat ze de sletterigste van ons achten was.

"Jongens," zegt Clarice. "Die man is niet de lieverd naar wie ik vraag." Ze wijst naar Machete. "Ik bedoel hem."

"Ah." Ik krab Machete onder zijn kin en hij sluit gelukkig zijn ogen. "Hij is wel mijn liefde."

"Wat is zijn naam?" Clarice pakt een schattige Pers op en houdt hem voor de camera. "Dit is trouwens Hannibal. *Mijn liefde.*"

Clarice heeft een kat met de naam Hannibal?

Natuurlijk heeft ze dat.

Als Machete zijn ogen opent en Hannibal ziet, blaast hij gemeen.

Machete houdt niet van pluizige, verwende katten. Staat die snoet ook niet op een blikje Fancy Feast? Machete vraagt zich daardoor af of dat hele ras een stel kannibalen is.

Ik moet het Hannibal nageven dat hij er onverstoord uitziet. Of hij weet dat de kat voor hem hem niet via het scherm kan bereiken of hij is net zo dapper als Machete.

"Dus, Clarice," zegt Fabio. "Hoe zit het met dat piratenkostuum? Is dat een goochelaarsding, zoals Gia's vampieroutfit?"

Dat is het. Mijn zus en Clarice zijn goochelaars en de manier waarop ze zich kleden is voor hun

toneelpersonages. Al heb ik geen idee hoe de piratenoutfit die Clarice draagt zich tot haar specialiteit verhoudt: speelkaarten. Misschien is poker de link? Piraten speelde poker en Clarice weet veel over dat spel, daarom is zij mijn lerares.

Voordat iemand kan antwoorden, is het de beurt aan Hannibal om tegen Fabio te blazen. En — hoewel het mijn verbeelding kan zijn — hoor ik woorden in het geblaas: *Noem mijn onderdaan nog een keer een piraat en ik eet met wat tuinbonen en een lekkere Chianti je lever op.*

Machete vergist zich in het doelwit van het geblaas en hij verdubbelt zijn vijandigheid. Niet voor het eerst vraag ik me af of ik hem zou kunnen trainen om mijn hulpspion te zijn. Hij kan in sommige situaties intimideren en in andere moeilijk bereikbare plaatsen infiltreren.

“Ik moet echt gaan,” zegt Fabio, terwijl hij zijn blik heen en weer beweegt tussen de twee boze katten. “Ik ben te laat voor mijn date.”

“Ik zal met je meelopen naar de deur,” zeg ik met een kwaadaardige grijns. Hij zal niet zo gemakkelijk aan Machete ontsnappen.

“Niet nodig,” zegt hij, maar Machete en ik volgen hem toch. Als hij weg is, doe ik de deur van het appartement op slot en laat Machete in de keuken achter om te eten.

Als ik terugkom in de woonkamer, ontbreekt ook de kat van Clarice uit het zicht van de camera. Moet op jacht zijn, op zoek naar iemand om te kannibaliseren.

“Zo jammer dat hij homo is,” zegt Clarice. “Ik zou hem ook de mijne laten zien als hij me de zijne liet zien.”

Inderdaad jammer. Fabio is lekker en hij zou

behoorlijk neukbaar zijn als we ons niet tot hetzelfde geslacht aangetrokken zouden voelen. Nou ja, bijna. In tegenstelling tot Fabio, die helemaal Team Y-chromosoom is, zou ik ook met Claire Danes, Keri Russell en een paar andere actrices naar bed gaan die spionnen hebben gespeeld die ik bewonder.

Hoe dan ook, Fabio is een vriend die alle zeslingen delen, deels omdat we samen zijn camouflage waren op de middelbare school. Tot op de dag van vandaag denk ik dat hij ons als één persoon met een meervoudige persoonlijkheidsstoornis ziet.

“Ik wed dat Fabio populair is in het pornogenre waar een homo een heteroseksuele man verleidt,” zegt Gia.

Ik trek mijn wenkbrauwen op. “Kijk je homoporno?”

Gia haalt haar schouders op. “Ik kijk alle porno. Ben je met de jouwe bevooroordeeld?”

Ik schud mijn hoofd. Domme grappen terzijde, Gia is de zus die mij het beste begrijpt, ondanks dat ze geen deel uitmaakt van mijn nest. We houden allebei van misleiding. Magie en spionage hebben dat gemeen. Ook — en dit is een grote — zijn we voor altijd door dezelfde traumatiserende gebeurtenis verbonden, codenaam de Zombiemeesslaching.

Kijk, onze ouders wonen op een boerderij waar ze allerlei soorten dieren redden — en daar ben ik helemaal voor, behalve dat ene geval waarin ze een vogel hadden geadopteerd die de koolmees wordt genoemd of, zoals het ook bekend staat, de zombiemees. De reden voor de tweede naam is net zo bloedstollend als alles wat met vogels te maken heeft. Deze monsters hebben dorst naar

de hersenen van vleermuizen en af en toe die van andere vogels — inclusief kippen, wat ik op die vreselijke dag heb gezien.

Mijn hartslag gaat omhoog als ik het nog een keer herbeleef.

Het pikken.

Het bloed.

De hersenen die overal lagen.

De vervloekte Zombiemees, met zijn bloederige snavel en ogen die dorst hadden naar meer hersens, kijkt me aan.

Hitchcocks *The Birds* viel in het niets bij die horrorshow.

Sinds die dag ben ik doodsbang voor vogels en ik vermijd ze ijverig in alle vormen, inclusief gekookt.

Hé, ik ga tenminste niet dood aan de vogelgriep.

Wat ik niet snap is waarom ik hier alleen in sta. Vogels zijn dinosaurïërs. Iedereen heeft *Jurassic Park* gezien. Waren de velociraptors die erin zaten eng? Ja. Zouden ze enger zijn geweest als de makers van de film niet humaan waren geweest en ze juist hadden afgebeeld, met veren en al? Dat had zeker gekund.

Ja, dat klopt. In werkelijkheid hadden velociraptors veren en waren ze net zo groot als een grote kalkoen.

Pure brandstof voor een nachtmerrie.

“Hé, zus, ik maakte maar een grapje,” zegt Gia, die duidelijk niet begrijpt waarom mijn gezicht net zo bleek is geworden als dat van haar. “Zullen we aan de slag gaan?”

“Juist.” Ik schud de vreselijke herinneringen van me af. “Laten we dat doen. De wedstrijd is vanavond.”

“Bij de bijnier van Houdini,” zegt Gia. “Ben je er klaar voor?”

Ik vouw een vinger. “Ik heb alles doorgenomen wat Clarice me heeft geleerd.” Ik vouw nog een vinger. “Ik heb *Casino Royale* opnieuw bekeken.” Ik vouw nog een vinger. “Ik heb *Rounders* voor het eerst gezien — en zoals Clarice zei, was John Malkovich geweldig als Teddy KGB en de jonge Ed Norton en Matt Damon zagen er heerlijk uit.”

“Dan neem ik aan dat dat een ja is,” zegt Gia.

Ik knik. “Nu wil ik gewoon je mening horen over hoe ik de goochelaarsmoves uitvoer die je me hebt geleerd en wil ik eventuele last minute pokertips van Clarice horen.”

Gia trekt hun camera dichterbij. “Doe de bewegingen.”

Ik pak de pruik die ik aan de infiltratie heb toegewezen en trek hem over mijn stekelhaar. Vervolgens pak ik een pokerfiche met mijn telefoonnummer erin geëtt en ik steek het onder de pruik, bij mijn linkeroor. Ten slotte pak ik de microcamera/GPS-gadget en verberg die bij mijn rechteroor.

“Hier.” Ik ga stiekem met mijn vingers onder de pruik en haal de chip tevoorschijn, terwijl ik hem in de vingergreep vasthoud die Gia me heeft geleerd. Blijkbaar is dit een klassieke zet die in elk beginnersboek over magie met munten wordt geleerd. Het komt erop neer dat de munt/pokerchip niet zichtbaar is in mijn hand.

“En hier is de camerabeweging.” Ik haal stiekem de gadget eruit en houd hem in een meer geavanceerde greep — opnieuw uit de boeken over magie met munten.

Ik maak dan een foto van de kamer, net als wat ik bij de pokerwedstrijd wil gaan doen en bevestig het apparaat stiekem aan de muur met wat goochelaarswax.

“Goed gedaan,” zegt Gia. “Het is duidelijk dat je hebt geoefend.”

“Wat is het exacte plan?” vraagt Clarice.

“Ik zal de pokerchip stiekem aan het doelwit geven en hopen dat hij me belt,” zeg ik. “Hier ga ik ook wat foto’s mee maken.” Ik maak de gizmo los van de muur.

“Onopvallend.” Clarice bekijkt het apparaat bewonderend. “Maar wat als ze je voor de wedstrijd op elektronica scannen?”

Ik doe mijn pruik af en laat ze het gaas aan de binnenkant zien. “Hier zit een kooi van Faraday in genaaid.” Bij Clarice’s lege blik zeg ik, “Het houdt elektromagnetische signalen tegen.”

Gia grinnikt. “Zoals die hoeden van aluminiumfolie die voorkomen dat buitenaardse wezens meeluisteren.”

Ik zet de pruik weer op. “Aluminiumfolie zou geen goede kooi van Faraday zijn en dat weet je.”

“Kinderen,” zegt Clarice. “Het is mijn beurt om advies te geven.”

We kijken haar allebei verwachtingsvol aan.

“Praat aan tafel niet over pokerstrategie,” zegt ze. “Je hebt bij mij misschien die gewoonte gekregen, maar het kan je tijdens een echte wedstrijd duur komen te staan.”

“Dat zal ik niet doen,” zeg ik. “Wat nog meer?”

“Pas op voor de disclaimer,” zegt ze.

“Wat is dat?” vraagt Gia.

“Het is wanneer iemand iets zegt als, ‘Ik ben het zat dat je de hele tijd wint. Ik zet alles in.’”

Ik bloos. Dat voorbeeld komt uit een spel dat we een paar weken geleden hadden gespeeld.

“Wat doe je als iemand dat zegt?” vraagt Gia.

Clarice ziet er zelfvoldaan uit. “Natuurlijk ga je ervan uit dat het een act is en de echte reden dat ze all-in gaan is omdat ze een sterke hand hebben.”

“Ik zal ervoor zorgen dat ik dat niet doe,” zeg ik. “En ik zal een oogje in het zeil houden voor anderen die het doen.”

Clarice geeft me nog een paar aanwijzingen en ik luister vol waardering. Uiteindelijk zegt ze, “Oké, je bent er zo klaar voor als je maar kunt zijn.”

“Bedankt,” zeg ik.

“Wat maakt het uit of je wint of verliest?” vraagt Gia. “Ik dacht dat het punt was om gewoon met het doelwit in dezelfde kamer te zijn.”

Ik rol met mijn ogen. “Bedoel je behalve er niet als een dwaas uitzien?”

Ze knikt.

Ik zucht. “De inleg voor deze wedstrijd is een half miljoen dollar. Dat geld wil ik graag houden.”

Beide paar ogen op het scherm worden groter tot ze komische proporties aannemen. Ik denk dat ik dat kleine detail ben vergeten te vermelden. Oeps.

Gia schraapt haar keel. “Waar heb je zoveel geld vandaan gehaald? Ik wist niet dat de NSA zo goed betaalde.”

“Ik werk voor No Such Agency,” zeg ik op de

automatische piloot. “En nee. Ze betalen niet zo goed. Ik heb net een deel van mijn bitcoin verkocht.”

Aangezien ik op de universiteit cryptografie heb gestudeerd, was het voor mij logisch om in cryptocurrencies te investeren en mijn investeringen zijn de afgelopen jaren behoorlijk gegroeid. Voor een vijftientigjarige ben ik best goed af. Toch zou ik het erg jammer vinden als ik die inleg zou verliezen.

“Dat wist ik niet.” Clarice kijkt beteuterd. “Ik denk dat ik geen kans heb om ooit naar die wedstrijd te gaan.”

“Ik maak een deal met je,” zeg ik. “Als ik dankzij je training vanavond mijn geld verdubbel dan zal ik het voor je betalen. Het addertje onder het gras is dat je je winst met mij deelt.”

“Deal,” zegt Clarice met glimmende ogen. “Ik ga rijk worden!”

“Uh-huh,” zegt Gia, haar negerend. “Ik begrijp waarom je zo proactief bent met al het voorbereiden. Een verdomde half miljoen. Ik weet dat je die dure auto hebt, maar ik had geen idee dat je zo rijk was. Dit is de eerste keer dat ik jaloers op je saaie hoofdvak ben.”

“Ik ben niet zo rijk,” zeg ik. “Tenminste, meestal niet. Crypto is de laatste tijd gewoon op dreef, dus ik heb de auto en nu dit. Ik vergeet de inleg even, het zou er gewoon verdacht uitzien als ik naar die wedstrijd zou komen en er niks van zou bakken. Het zijn duidelijk een stelletje pokerhaaien of mensen die denken dat ze dat zijn.”

Ze beweegt wulps met haar wenkbrauwen. “Ik weet zeker dat ze een *vrouw* wel wat speling zullen geven.” Als

ze de blik van Clarice en mezelf ziet, voegt ze er snel aan toe, "Ik bedoelde dat niet op een seksistische manier. Het is een spel vol naakte spetters die schijnbaar in het geld zwemmen. Het wordt een rijke dame misschien niet kwalijk genomen dat ze daarheen wil om haar ogen te trakteren... of misschien om haar toekomstige echtgenoot te ontmoeten."

"Dat herinnert me eraan," zegt Clarice. "Waarom zijn de jongens die bij die club spelen zo knap?"

Ik haal mijn schouders op. "Ik weet zeker dat er af en toe ook wel onaantrekkelijke spelers zullen zijn. Maar ik wed dat nadat ze de anderen hebben gezien, hun gevoel van eigenwaarde een duik neemt en dat ze waarschijnlijk niet meer terug willen komen. Ik zou ook niet graag Bikram Yoga doen terwijl ik door modellen van Victoria's Secret omringd zou zijn."

"Dat klinkt wel logisch," zegt Clarice. "Ik heb me ook afgevraagd waarom je zo zeker weet dat je doelwit daar zal zijn. Je weet niet wie hij is of wat hij doet. Misschien is hij gewoon voor die ene wedstrijd voor iemand ingevallen."

"Dat is waar," zeg ik. "Maar als hij een spion is, dan zou het logisch zijn als hij door zou gaan en zich onder die mensen zou mengen. De meesten van hen zijn rijk en machtig, waardoor ze geweldige connecties hebben."

Gia en Clarice knikken wijs.

"Oké, jullie twee," zeg ik. "Ik moet gaan."

"Laatste vraag," zegt Gia. "Waarom doe je dit?"

Gaat dit tot een Fabio-achtige 'je wilt hem'-statement leiden?

“Dat is topgeheim,” zeg ik. “Het is op een need-to-know basis en jij hoeft het niet te weten.”

“Maar serieus,” valt Clarice bij. “Ik wil het ook weten.”

Ik haal mijn schouders op. “Ik denk dat ik de CIA wil laten zien dat ze ongelijk hadden om me af te wijzen.”

“Waarom zou je überhaupt voor hen willen werken?” vraagt Clarice. “Ze hebben een slechte reputatie. De FBI is misschien een betere keuze.”

“FBI-agenten zijn geen spionnen,” zeg ik. “Ze doen undercoverwerk, maar het is niet hetzelfde.”

“De NSA bespioneert,” zegt Gia. “En ze hebben ook een behoorlijk waardeloze reputatie als dat is wat je zoekt.”

“De hele dag achter een computer zitten is niet mijn idee van spioneren,” zeg ik. “Ik wil veldwerk doen en vanavond zal ik een voorproefje krijgen van het echte werk.”

“Nou, veel succes,” zegt Gia.

“Wacht even,” zegt Clarice. “Je hebt nooit uitgelegd hoe het met de goed geschapen pop op je bank zit.”

“Oh, nee.” Ik maak met de zijkant van mijn mond een sissend geluid. “Ik denk dat de verbinding zo wordt verbroken.”

Gia grinnikt. “Voor je gaat, wilde ik je nog vragen... Kom je naar mijn goochelshow kijken?”

“Tuurlijk. Stuur me de details maar.” Daarmee hang ik op voordat ze me verder kunnen vertragen.

Het is tijd om me voor te bereiden op de infiltratie van de Hete Pokerclub.

HOOFDSTUK

Drie

HET BELANGRIJKSTE EERST. Moet ik hiervoor mijn inbrekerspak dragen?

Nee. Dat zou zinloos zijn. Je speelt naakt.

Ik trek in plaats daarvan mijn beste zwemkleding aan. Hopelijk laten ze me het aanhouden.

Nu ik mijn kleding heb uitgekozen, breng ik make-up aan en geef prioriteit aan het volgende: waterdichtheid, zodat het in de banja niet gaat druipen, en verbetering van de sexappeal, zodat Hottie McSpion me daarna zal willen bellen.

Ik zet mijn pruik met de kooi van Faraday op mijn hoofd, slenter naar de deur en controleer hoe laat het is.

Shit. Het is later dan ik dacht. Ik zal naar de ontmoetingsplek moeten rijden in plaats van lopen.

Mijn telefoon pingt met een deurbelwaarschuwing.

Vreemd. Ik verwacht niemand.

Ook al sta ik binnen het bereik van mijn kijkgaatje, pak

ik mijn telefoon en bekijk de videobeelden van mijn slimme deurbelcamera.

De persoon achter de deur lijkt op mij, vooral ik met de pruik die ik momenteel draag.

Rosig blond haar, hoge jukbeenderen, sterke kin, groenachtige ogen – duidelijk een van mijn nestgenoten. Ik denk dat ik op basis van de manier waarop ze gekleed is weet wie het is, maar voor het geval dat vraag ik, “Welke van hen ben je?”

“Olive,” zegt ze.

Yep. Wat ik al dacht. Olive — of Octopussy zoals ik liefdevol aan haar denk. Niet omdat ze me aan het personage uit de Bond-film uit 1983 doet denken, maar omdat ze door octopussen geobsedeerd is.

Ik open de deur en ze stapt naar binnen.

Oh nee. Ik heb geen tweelingtelepathie juju nodig om vast te stellen dat ze van streek is.

“Mag ik bij jou blijven?” flapt ze eruit in plaats van hallo te zeggen.

“Natuurlijk. Wat is er gebeurd?”

Als mijn zus me nodig heeft, dan verplaats ik de infiltratie. Zelfs als dat betekent dat ze de inleg behouden die ik al heb ingestuurd.

“Alsjeblieft,” zegt Olive. “Ik wil er niet over praten.”

Ik pak haar hand. “Gaat het met je?”

“Ja,” zegt ze, ook al zijn haar ogen overdreven helder, op de ‘ik hou tranen tegen’ manier. “Ik heb gewoon wat rust nodig. Is dat goed?”

“Natuurlijk,” zeg ik, hoewel ik me steeds meer zorgen maak.

“Ik heb ook wat tijd voor mezelf nodig.” Ze kijkt me smekend aan. “Denk je dat ik een lang bad zou kunnen nemen?”

“Geen probleem.” Er is duidelijk iets mis, maar ik snap dat ze haar ruimte nodig heeft. “Ga in bad, dan praten we daarna wel.”

Ze wendt haar blik af. “Ik had gehoopt dat ik op je bank neer zou kunnen ploffen en daarna wat zou kunnen slapen. Is dat goed?”

Ze wil vandaag niet praten over wat haar dwarszit. Prima. Ik geef haar tot morgen en dan is het verhoortijd.

“Heb je me hier nodig?” vraag ik. “Ik was op weg ergens naar toe, maar—”

“Ga alsjeblieft.” De woorden klinken alsof ze smeekt, waardoor ik gewoon wil blijven.

“Weet je het zeker?”

“Heel zeker. Ik heb een plek nodig om te zijn, geen gezelschap.”

“Goed dan. Volg mij.” Ik loop met haar door mijn appartement en leg uit waar alles is wat ze nodig heeft. Als we het beest tegenkomen, zeg ik, “Je herinnert je Machete.”

Hij kijkt lui naar ons op, dus ik zeg streng tegen hem, “Dit is Olive. Behandel haar zoals je mij zou behandelen.”

Hij likt zijn poot, zijn harige gezicht staat verveeld.

Alle mensen zien er voor Machete hetzelfde uit, maar vooral jullie twee om de een of andere reden. Wie Machete voedt, mag blijven leven... voor nu.

Als we naar de woonkamer terugkeren, ziet Olive Bill op de bank liggen en wrijft ze in haar ogen.

“Oh ja, kun je hem in de kast in mijn slaapkamer gooien?” vraag ik.

Het is een bewijs van hoe overstuur ze is dat ze in plaats van te plagen of vragen te stellen, gewoon knikt, alsof het opbergen van dummy's met beschadigde dildo's volkomen normaal is.

“Weet je zeker dat je me niet wilt vertellen wat er aan de hand is?” vraag ik.

“Nee. Ga alsjeblieft.” Olive zet haar handen op haar heupen. “Het lukt me zo wel.”

Ze kan morgen maar beter al haar geheimen verklappen. Ik aarzel niet om slaaptekort — of haren trekken — te gebruiken om informatie te krijgen. Op dit moment ben ik bijna net zo nieuwsgierig naar de problemen van Olive als naar de missie van Hottie McSpion.

“Goed dan.” Ik draai me om naar de deur. “Mi casa es su casa.”

Ik voel me nog steeds ongemakkelijk als ik wegga, maar ze ziet er zo opgelucht uit dat ik toegeef. Wat er ook is gebeurd, ze wil voorlopig alleen zijn.

Een rit in de lift later stap ik de parkeerplaats in de kelder van mijn gebouw op en mijn opwindning over de infiltratie keert terug.

Ik kijk hoe laat het is.

Fuck. Ik ben laat.

Ik ren naar mijn auto, een Aston Martin DBS V12. Of, zoals ik erover nadenk, de auto waarin Daniel Craig als James Bond in *Casino Royale* en *Quantum of Solace* reed.

Terwijl de krachtige motor tot leven komt, zet ik de

Mission Impossible-muziek op volle toeren en stippel ik mentaal mijn route uit.

De ontmoeting is in de buurt van de Manhattan-kant van de Brooklyn Bridge en aangezien ik bij Battery Park woon, is de afstand die ik moet overbruggen maar een paar blokken. Meestal duurt het ongeveer zes minuten om er te komen, dat is afhankelijk van het verkeer. Aangezien de bijeenkomst op het punt staat om te beginnen, moet ik dat halveren, verkeer of niet.

Ik draai aan het stuur en geef gas.

Als ik de parkeerplaats uitvlieg, rijd ik bijna een dame aan die aan de overkant van de gang woont.

Oeps.

Met het illegaal getinte glas op mijn ramen kan ze me tenminste niet achter het stuur zien zitten. Hopelijk.

Met gierende banden sla ik Water Street in en knal bijna tegen een gele taxi aan.

De taxichauffeur knippert niet eens. Hij heeft erger meegemaakt. De man van wie ik rijlessen had gehad had zelfs zijn tanden door een van die taxi's gebroken.

Ik torpedeer vooruit, scan naar voetgangers voordat ik door rood licht rij en bid dat ik niet door een agent ben gezien. Gelukkig kom ik ermee weg, en ook met het vernietigen van de snelheidslimiet. Als ik de beroemde Wall Street bereik, rijd ik door nog een rood licht. Vanaf hier zijn alle stoplichten groen totdat ik Pearl Street inrij.

Als ik echt de brug op zou gaan, dan zou ik de oprit nemen, maar dat doe ik niet, dus ik zwenk een parkeerplaats op, mijn banden piepen en het stuur schokt in mijn handen. Ik spring uit de auto, laat mijn sleutels

erin zitten en gooi een biljet van honderd dollar naar de bediende in de buurt.

“Ben je gek?” vraagt hij met open mond.

“Ik ben over een paar uur terug,” zeg ik. “Houd het wisselgeld maar en ik geef je nog eens honderd fooi als mijn auto helemaal oké is.”

Voordat hij me kan vragen om een formulier in te vullen, een ontvangstbewijs te schrijven of iets anders te doen om me te vertragen, sprint ik naar buiten en ren ik naar de ontmoetingslocatie.

Als ik daar aankom, kijk ik hijgend hoe laat het is.

Een minuut te laat.

Mijn contactpersoon bij de FBI had me gewaarschuwd dat deze mensen punctueel zijn, maar hopelijk is een enkele minuut geen probleem.

De ontmoeting was volgens de instructies van mijn contactpersoon op het Dark Web geregeld. Ik was onder de indruk van de organisatoren van de Hete Pokerclub. Ze hadden me een e-mail gestuurd die ik ondanks al mijn vaardigheden niet kon traceren. Een zelfvernietigende e-mail, in feite zeer *Mission Impossible*.

Om nog maar over de locatie te zwijgen, die is geweldig. Een brug. Dat is een klassieker voor zaken als de uitwisseling van gevangenen à la *Bridge of Spies*, dus het is een geschikte plaats om mij gevangen te nemen... een soort van.

Ik maak handgebaren zoals me is opgedragen en zie aan de overkant van de straat twee gemaskerde mannen uit een zwarte Chevrolet Suburban stappen.

Zij moeten de mensen zijn waarmee ik heb afgesproken.

Yep. Een van hen maakt het antwoordende handsignaal.

Mijn contactpersoon had me gewaarschuwd voor wat er daarna zou komen, dus ik voel me een beetje ongerust. Ik ben de eerste vrouw die ik ken die dit doet. Wat als ze besluiten om mijn geld te houden en iets onuitsprekelijks tegen me doen in plaats van poker te spelen?

Maar nee. Vrouw of niet, dat zou slecht zijn voor de zaken, want het zou toekomstige spelers kunnen afschrikken. Trouwens, als er iets ongewensts gebeurt, dan kan ik altijd mijn Krav Maga-vechtvaardigheden gebruiken. En als dat niet lukt, dan kan ik ze vertellen waar ik werk. Het doden van overheidsagenten is echt slecht voor zaken — kijk maar naar *Sicario*.

Maar wat ik mezelf ook vertel, mijn knieën knikken als ik de straat oversteek. Mijn Krav Maga-instructeur zou me nu een kippetje noemen — een domme uitdrukking. Voor mij betekent een kip zijn een gevederd monster zijn, niet het voelen van angst. Ik denk dat als het om kippen gaat, ik een kip ben, maar deze mannen zijn zo eng niet.

“Hallo,” zeg ik als ik bij ze ben.

Hé, mijn stem is vast. Punt voor mij.

“Wat is de toegangscode?” zegt de meest linkse man.

Ik zeg het.

“Stap in,” zegt hij.

Yep. Ik stap in een louche zwart busje. Tijd om te kijken of ik geschikt ben voor veldwerk.

De herinnering aan mijn uiteindelijke doel geeft me energie en ik spring bijna duizelig in de auto.

Hel ja, ik ben hier geknipt voor. Er zou zelfs een foto van mij in het woordenboek onder 'kickass-spion' moeten staan.

De bijrijder draait zich mijn kant op. Naast zijn masker draagt hij een paar van die dikke, gigantische zonnebrillen die ouderen dragen om schittering te verminderen.

Misschien gaat dit hulpje binnenkort met pensioen?

"Geef me je telefoon," eist hij.

Hmm. Hij klinkt niet zo oud.

Ik geef hem mijn telefoon en hij zet hem uit.

"Je kunt hem in je zak houden, maar zet hem pas aan als we je hier terug hebben gebracht," zegt hij. "We zullen het weten als je eerder doet."

Dus ze zijn van plan om me terug te brengen. Dat is een opluchting. Natuurlijk zou hij dat zeggen, zelfs als ze van plan waren om me in vogelvoer te veranderen.

"Ik zal hem uit laten," zeg ik.

"Goed." Hij haalt een zwarte tas uit het dashboardkastje en tempert wat er nog van mijn enthousiasme over was. Mijn contactpersoon bij de FBI had me voor dit deel gewaarschuwd, maar toch. Een zwarte zak over je hoofd is hoe je in een terroristische kerker belandt, niet bij een pokerspel.

"Wat ben je daarmee van plan?" vraag ik, terwijl ik een verontwaardigde — en zeer rijke — pokerspeler channel.

"Ik wil niet dat je ziet waar we heengaan," zegt de

man met zonnebril. “Totdat je een vaste klant wordt, houden we de locatie van de club liever privé.”

Huh. Mijn FBI-contactpersoon wist niet dat de tas een tijdelijke maatregel is. Ik denk dat mijn verbazingwekkende vrouwelijke listen de tongen al losmaken.

Ik knipper mooi met mijn wimpers. “Wees alsjeblieft voorzichtig met mijn haar.”

Het laatste wat ik wil is dat die pokerchip en camera uit mijn pruik vallen. Ik zou de wedstrijd dan zeker niet halen en misschien terug naar huis ook niet.

De man kijkt naar mijn onberispelijke kapsel/pruik en vervolgens naar een van zijn collega’s.

De andere man haalt zijn schouders op.

De zonnebrillenman reikt in het dashboardkastje en haalt de ducttape eruit.

Uh-oh. Is dat voor mijn mond? De FBI-contactpersoon had daar niets over gezegd. Fuck. Heb ik mijn hand al overspeelt voordat ik zelfs maar aan de pokertafel heb gezeten? Als ik de mond gesnoerd word, dan kan ik ze niet vertellen dat ik een agent ben.

Voordat ik iets kan zeggen, doet de man zijn zonnebril af, scheurt een stukje tape af en plakt het in de lenzen.

Oh. Is hij—?

Yep.

Klaar met het veranderen van zijn bril in een geïmproviseerde blinddoek, zet hij hem op mijn gezicht.

Hoe meegaand. Mijn Yelp-review van de Hete Pokerclub is zojuist van één ster naar drie gegaan.

Vervolgens doet iemand oorbeschermers over mijn

oren. Mijn FBI-contactpersoon dacht dat ze van het type zijn dat op schietbanen wordt gebruikt. Je kunt nog steeds horen, maar het geluid is zwaar gedempt.

“Rijden,” hoor ik iemand zeggen, maar de stem is zwak.

We beginnen te bewegen.

Een rustgevend deuntje klinkt uit de luidsprekers van de auto. Zelfs zonder de oorbeschermers hoor ik waarschijnlijk niet wat er buiten gebeurt.

Ik gluur naar beneden en opzij.

Nee.

De bril is net zo goed als een zwarte tas als het om het blokkeren van mijn zicht gaat.

Als ik Liam Neesons ‘zeer specifieke vaardigheden’ van *Taken* had, dan zou ik zelfs zonder zicht of geluid kunnen zien waar we heen gaan. Helaas kan ik dat (nog) niet, maar ter verdediging, mijn FBI-contactpersoon kon dat ook niet.

Geeft niet. Ik heb een gadget met GPS. Als ik lang genoeg leef om het uit mijn pruik met Faraday kooi te halen, dan weet ik de locatie van de Club.

De stem van een zangeres voegt zich bij de muziek. “You’re beautiful...”

Is dat Nelly Furtado? Maar welk liedje is dit?

Als het antwoord komt, is het net zo verontrustend als mijn situatie.

Nelly zingt, “I’m like a bird, I’ll—”

Ik wil de rest niet horen.

Een lied over vogels? Wat nu, een jingle over Hitler? Charles Manson? Daffy Duck?